

Всички наскочаха на крака, обърнати къмъ царската ложа. Втората частъ на турнира бѣ спечелена отъ Мария.

Тя се кланяше леко усмихната на всички страни, отъ време на време дигаше рѣка съ приятелски знакъ, размахваше пурпурноцвѣтна кърпичка. И тълпитѣ подемаха още по-силно неударжимитѣ си приветствия, сякашъ грохотъ отъ разбунено море.

Третата частъ на игритѣ — най-главната отъ турнира, започна съ истинска битка между две воюващи групи. Ала наскоро залича, че победата клони на страната на групата, между която бѣ и сивиятъ конь на непознатия рицарь. Смѣсиха се въ бранни викове, блѣсъкъ отъ копия и щитове, вѣещи се пера и копринени чулове — всички рицари.

Съ страшна сила и дързостъ сивиятъ повеляше на около си всички врагове. Накрая той остана самъ срещу четирима отъ другитѣ. Сякашъ вихрь се изви на арената. Съ чудна ловкостъ непознатиятъ се проврѣ между копията на противницитѣ си, следъ това съ майсторски скокъ бързо се извърна и нападна. Веднага двамата отъ тѣхъ се смъкнаха отъ седлата. На третия свали шлема и счупи копиего, на четвъртия отне корделата отъ рамото.

Победителъ на турнира бѣ непознатиятъ рицарь съ сивия конь

Като бурно море се развълнуваха тълпитѣ. Херолдитѣ протрѣбиха края на игритѣ. Непознатиятъ бѣ поканенъ да свали наличника си. Ала той отказа. Той не искалъ слава за себе си, а слава за своята господарка. Императрицата го покани въ ложата, той колѣничу предъ нея. Съ лѣвата си рѣка Мария взе копиего му, а съ дѣсната го увѣнча като победителъ. Следъ това му даде наградата: кутийка отъ позлатено сребро, въ която имаше два чифта зарове отъ слонова кость, накихени съ дребни рубини.

Нѣмаше по-любима игра за рицаритѣ отъ игра на зарове.

Тя помоли още веднѣжъ непознатия кавалеръ да открие лицето си истинското си име.

Той повторно отказа. Стѣзе на арената. Качи се на коня си и препусна къмъ изхода. Наскоро изчезна отъ очи-